

Στις άλλες σελίδες

- ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ Σ. ΔΩΡΟ
- ΔΙΕΘΝΗ: ΑΜΕΡΙΚΗ - ΤΟΥΡΚΙΑ
- ΣΥΖΗΤΗΣΗ - ΙΡΛΑΝΔΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΔΕΚ
- ΓΙΑ ΤΟ 8ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΠΟΦΝΕ

Σε νέα αδιέξοδα οι συνομιλίες των αστών

ΕΝΟΤΗΤΑ Η μόνη λύση στο εθνικό πρόβλημα ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Το τελευταίο φιάσκο των ενδοκυπριακών συνομιλιών που ακολούθησε όλα εκείνα τα φανταχτερά πυροτεχνήματα αισιοδοξίας για τη λύση του Κυπριακού έχει αποδείξει και στους πιο ευκολόπιστους πως η αστική τάξη της Κύπρου Ελληνοκυπριακή και Τουρκοκυπριακή αδυνατούν να δώσουν λύση στο εθνικό ζήτημα της χώρας. Πως αδυνατούν να ενώσουν την Κύπρο και το λαό της σ' ένα ενιαίο σύνολο. Πως αδυνατούν να βρουν τους θεσμούς εκείνους που θα εξασφαλίσουν στις δυο κοινότητες της Κύπρου την ανάπτυξη μέσα στα πλαίσια μια ενιαίας οικονομίας και κοινωνίας.

Το γεγονός πως ακόμα και αυτή τη φορά που έρριξαν τόσα πολλά ατου οι ιμπεριαλιστές, σε μια εποχή επιφανειακά ευνοϊκή γι' αυτούς, δεν κατάφεραν να «κλείσουν» το κυπριακό προς όφελος τους, φανερώνει τα τεράστια αδιέξοδα στα οποία έχει ριχτεί το κυπριακό από τους ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους συμμάχους τους. Αδιέξοδα που δεν μπορούν να ξεπεραστούν παρα μόνο από την εργατική τάξη της Κύπρου (Ε/Κ και Τ/Κ) σε συνδιασμό με το εργατικό κίνημα της Ελλάδας και της Τουρκίας με μια σοσιαλιστική προοπτική.

Ας δούμε λοιπόν τις συνθήκες σ' αυτή τη φάση του Κυπριακού που ήταν όπως είπαμε ευνοϊκές επιφανειακά για τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους! Στην Τουρκία κυβερνά για χάρη τους και για χάρη της Τουρκικής αστικής τάξης μια χούντα Αμερικανόδουλων στρατιωτικών χωρίς κανένα λαϊκό έρεισμά και χωρίς πολλούς ενδοιασμούς για υποδούλωση στα ιμπεριαλιστικά καλέσματα.

Στην Ελλάδα κρατείται στην εξουσία για ένα δυο μήνες ακόμα μια δεξιά κυβέρνηση που είναι έτοιμη να συμπληρώσει την εκδούλευση της στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα με το ξεπούλημα του κυπριακού λαού (μετα τον διακανονισμό της ένταξης στο ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ).

Στην κατεχόμενη Κύπρο κατάφερε (με πολλή αγωνία) να επικρατήσει στην εξουσία το φερέφωνο της τουρκικής Χούντας ο Ντενκτάς ενώ στην ελεύθερη Κύπρο χάρις στην πολιτική του ΑΚΕΛ κυβερνά ακόμα ανένδοχη μια δεξιά κυβέρνηση, ευγίσθητης οικονομικά και πολιτικά στις πιέσεις του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ.

Το γεγονός λοιπόν πως, μετά από τόσες μακρόχρονες κι ε-

πίπονες προσπάθειες, οι συνομιλίες μεταξύ των Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων αστών καταρρέουν και πάλι, είναι μια ατράνταχτη απόδειξη της θέσης της Σοσιαλιστικής έκφρασης πως οι αντιθέσεις του καπιταλισμού σ' αυτή την περίοδο παγκόσμιας κρίσης οδηγούν σε ατέρμονα αδιέξοδα τη λύση του Κυπριακού.

Γιατί πέρα από τις επιφανειακά ευνοϊκές συνθήκες για διχοτομική λύση του κυπριακού και νομιμοποίηση της διαίρεσης των δυο βασικών κοινοτήτων της Κύπρου, οι αντιθέσεις μεταξύ των συμφερόντων των αστών μέσα στο ανταγωνιστικό καπιταλιστικό σύστημα αποκλείουν ένα μόνιμο κι ειρηνικό διακανονισμό του εθνικού θέματος.

Έτσι παρα τις διαθέσεις των Αμερικανών βρετανών γερμανών και άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για σύντομη λύση του κυπριακού την οποία προπαγάνδισαν πρόσφατα με τον πιο έντονο τρόπο τα διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία, τα συμφέροντα των αστών των δυο κοινοτήτων δεν επέτρεψαν μια λύση.

Η Τ/κυπριακή αστική τάξη, μια και δεν έχει ουσιαστικά αλλάξει γι αυτήν το ισοζύγιο δυνά-

νάμεων, εμμένει στην διατήρηση των Τ/κυπριακών μαζών σε ομοιόμορφες πληθυσμιακά και ημιανεξάρτητες οικονομικά και συνταγματικά περιοχές φοβούμενη την οικονομική επιβολή της πιο δυνατής αριθμητικά Ε/κυπριακής αστικής τάξης. Ταυτόχρονα αρνείται να επιστρέψει οποιαδήποτε σεβαστα ποσοστά κατεχόμενου εδάφους θέλοντας να τα εκμεταλλευτεί για χάρη των δικών της συμφερόντων.

Η Ε/κυπριακή αστική τάξη, από την άλλη τοποθετώντας το θέμα καθαρά εθνικιστικά αποδέχεται μεν την ήττα στο επίπεδο της στρατιωτικής δύναμης και κινείται συνεχώς και σε νέες υποχωρήσεις. Καμμία όμως, έστω αστική, κυβέρνηση της Κύπρου δεν είναι δυνατό να βάλει την υπογραφή της σε μια λύση τόσο καθαρά διχοτομική (συνομοσπονδία) όπως προνοείται στις τελευταίες προτάσεις της Τ/κυπριακής αστικής τάξης: τη στιγμή μάλιστα που της προτείνεται μια λύση ισοτιμίας (50:50) με την Τ/κυπριακή και παραχωρείται ένα 3% της κατεχόμενης γης και η επιστροφή 30,000 προσφύγων - αριθμός που καμμία ταχυδακτυλουργία, κανένας εμπαιγμός και καμμία τυμπανοκρουσία («Νενικήσαμεν») δεν εξασφαλίζουν την αποδοχή από τον κυπριακό λαό.

Η μη αποδοχή των προτάσεων από την Ελληνοκυπριακή αστική τάξη με κανένα τρόπο δεν υποδηλώνει τον «πατριωτισμό» της όπως θέλει να τον παρουσιάσει η ηγεσία του ΑΚΕΛ και κάποτε και η ηγεσία της ΕΔΕΚ. Η Ε/Κ αστική τάξη ενδιαφέρεται μόνο να εξασφαλίσει μέσα στις δύσκολες συνθήκες που βρίσκεται, όσο καλύτερα μπορεί τα συμφέροντα της. Ηδη με τις συμφωνίες καρυφής έχει θέσει το θέμα σαν εδαφικό αφήνοντας να νοηθεί από δηλώσεις κι άλλες ενέργειες της πως μια «υποχώρηση» στο εδαφικό - στο θέμα της Αμμοχώστου να πούμε - θα την έκανε να υποχωρήσει με τη σειρά της πάνω στο συνταγματικό δεχόμενη ασθενή κεντρική κυβέρνηση και στην ουσία δυο αυτόνομες ομοσπονδίες.

Έτσι ο κίνδυνος παραμένει, εφ' όσον κυβερνούν την Κύπρο οι αστοί, να καταλήξουν σε μια διχοτομική λύση μετά από μεγαλύτερο σφίξιμο του κλοιού γύρω από τους Ε/κύπριους αστούς.

Η πρόσφατη στάση του μη κυπριακού δεξιού τύπου («Σημερινή», «Κήρυκας», κ.λ.π) φανερώνει το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται η Ε/κυπριακή δεξιά που ενώ κριτικάρει την κυβέρνηση για «αδέξιους χειρισμούς» δεν έχει τίποτα άλλο ή τίποτα καλύτερο να προτείνει από τη συνέχιση των συνομιλιών παρα το γεγονός ότι οι Τ/κυπριακές προτάσεις θεωρούνται από όλους σαν άκρως απαράδεκτες!

Δυστυχώς αυτο το τροπάρι φαίνεται να υποστηρίζεται και από την ηγεσία του ΑΚΕΛ στη βάση του ότι «θα μας δικαιώσει

στα μάτια της διεθνούς κοινής γνώμης» και θα φανερώσει ποιός είναι ο αδιάλλαχτος! Τροπάρι δηλαδή γελοία και ξεπερασμένα στη συνείδηση και του τελευταίου Κύπριου πολίτη.

Έτσι ο μόνος πολιτικός φορέας που φαίνεται να αντιδρά στις νέες υποχωρήσεις (υπο τη μορφή αντιπροτάσεων στις Τ/Κ απαράδεχτες προτάσεις) είναι η ΕΔΕΚ, που σωστα απορρίπτει τις συνομιλίες σ' αυτο το στάδιο. Τοποθετώντας όμως η ηγεσία της ΕΔΕΚ το θέμα σαν θέμα «κα-

Συνέχεια στή 6 η σελ.

Ο ΔΩΡΟΣ ΖΕΙ ΚΑΙ ΜΑΣ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ

Αφιέρωμα
Στις σελ. 4-5

Εκδήλωση για το Δώρο: Σελ. 8

ΙΡΛΑΝΔΙΑ: ΕΞΩ ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Στις 18 του Μάη φέτος η κυρία Θάτσερ επισκέφτηκε τη κατεχόμενη Ιρλανδία. Το συμπέρασμα της για τις απεργίες πείνας των Ιρλανδών αγωνιστών περιεχόταν στις δηλώσεις που έκανε στη διάρκεια της τελευταίας της επίσκεψης εκεί. «Η κυβέρνηση δεν έχει καθόλου σαν στόχο να δεχτεί σαν νόμιμους τους στόχους των φυλακισμένων» είπε και συνέχισε: «Αποφάσισαν να στρέψουν τη βία ενάντια στους ίδιους τους εαυτούς με απεργία πείνας μέχρι θανάτου. Θέλουν να προκαλέσουν το πιο στοιχειώδες αίσθημα συγκίνησης, τον οίκτο. Θέλουν να φέρουν ένταση, να προκαλέσουν το μίσος και τον οίκτο». (Rouge 5-6-81).

Η κυρία Θάτσερ είναι λοιπόν ενάντια στη βία (όπως και οι προηγούμενοι άλλωστε προκάτοχοι της στην εξουσία εργατικοί ή συντηρητικοί). Γι' αυτό και διατηρεί στη Β. Ιρλανδία 13 χιλιάδες στρατιώτες υπεροπλισμένους, 8 1/2 χιλιάδες αστυνομικούς, προτεστάντες στη πλειοψηφία τους.

Ο πληθυσμός παρακολουθείται συστηματικά από ειδικευμένες μονάδες του SAS (special air service) κάθε σχεδόν Άγγλος στρατιώτης περνά 3-4 μήνες στη Β. Ιρλανδία που έχει καταντήσει ένα τεράστιο πεδίο εκπαίδευσης του βρετανικού στρατού με πραγματικούς στόχους.

Όλα αυτά για να βάλει στη θέση τους μερικούς «τρομοκράτες». Μερικές χιλιάδες απ' αυτούς σπάζουν στις ανδρικές φυλακές του Long Kesh και στις γυναικείες φυλακές Αρμαγ.

Οι φυλακισμένοι είναι κλεισμένοι στα κελιά τους, κοιμούνται καταγής με μια κουβέρτα, υφίστανται καθημερινά βασανιστήρια. Ο Άγγλος ιμπεριαλισμός έχει κυριολεκτικά λυσάξει από την ανικανότητα του να τα βγάλει πέρα μ' αυτό τον εξεγερμένο λαό.

Αν υπάρχει κάποιος που εφαρμόζει τρομοκρατική βία αυτός είναι ακριβώς η Κυβέρνηση Θάτσερ και τα πόνια της στη Β. Ιρλανδία οι προτεσταντικές τρομοκρατικές προαγγλικές ομάδες. Αν οι ανταρτές του IRA περιμέναν καθόλου οίκτο από την κυρία Θάτσερ η οποία διότι άλλο δεν θάπαρναν τα όπλα εναντίον της. Αυτό που τους ώθησε να πάρουν τα όπλα είναι η στοιχειώδης γνώση ότι ο ιμπεριαλισμός δεν φεύγει αλλά διώχνεται. Αυτό που προσπαθούν να επιτύχουν με την απεργία τους είναι:

- * Να καταφέρουν να δείξουν στο κόσμο κάτω από ποιες συνθήκες διαβίου.
- * Να βάλουν το ντόπιο και διεθνές λαϊκό κίνημα μπροστά στις ευθύνες του.
- * Να χρησιμοποιήσουν τις φυλακές σαν ένα πεδίο μάχης παράλληλα με τη μάχη στα άλλα πεδία για το χτίσιμο του Ιρλανδικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Η απεργία κατάφερε ήδη να πετύχει σημαντικά αποτελέσματα. Στην Ιρλανδία (Βόρεια και νότια) χτίστηκαν οι σύνδεσμοι εναντίον των Block ή των φυλακών του Long Kesh. Μια σ' ένα πρώτο στάδιο. (Στη συνέχεια οι σύνδεσμοι πρόσθεσαν στους στόχους και στην ονομασία τους τη πάλη εναντίον των γυναικών φυλακών Αρμαγ μια και φυλακισμένες αντάρτισσες του IRA προσχώρησαν στην απεργία καθαρότητας και φεμινιστριες αγωνίστριες έβαλαν το ζήτημα στους συνδέσμούς. Οι σύνδεσμοι κατάφεραν σήμερα να μαζικοποιηθούν με αποτέλεσμα να λειτουργούν με οργανώσεις γειτονίας. Οι σύνδεσμοι αυτοί επέτρεψαν μια τεράστια σύνδεση του κινήματος με τις μαζές στη Βόρεια και Νότια Ιρλανδία. Παράλληλα το Sinn-Fein μπόρεσε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα και με μεγάλη επιτυχία να χτίσει τις νεολαϊστικές του οργανώσεις όπως και το γυναικείο του τμήμα.

Στην ίδια τη μεγάλη Βρετανία το κίνημα για να αποτραβηχθούν τα στρατεύματα από την Ιρλανδία ήταν μέχρι τώρα περιθωριακό και περιοζόταν στο χώρο της επαναστατικής αριστεράς.

Τα 5 αιτήματα των φυλακισμένων

Οι φυλακισμένοι του Long-Kesh και οι φυλακισμένες των φυλακών Αρμαγ ζητούν την επαναφορά του στάτους των φυλακών που ακυρώθηκε τη 1 Μαρτίου - 76. Αυτό αντιστοιχεί με τα εξής πέντε αιτήματα:

- * δικαίωμα να φορούν τα δικα-τους ρούχα κι όχι τη στολή των ποινικών κρατουμένων
- * δικαίωμα να μην δουλεύουν υποχρεωτικά.
- * δικαίωμα να οργανώνουν διαλέξεις μεταξύ τους και να δέχονται μία επίσκεψη ένα γράμμα κι ένα δέμα τη βδομάδα.

Αυτά τα στοιχειώδη δικαιώματα ίσχυαν μεταξύ 72-76. Αρκετές εκατοντάδες φυλακισμένοι του Long Kesh καταδικασμένοι για γεγονότα προηγούμενα των 1-3-76 διατηρούν αυτά τα δικαιώματα.

Συγκεκριμένα υπάρχουν δύο κινήσεις που συμμετείχαν στη παλη αυτή. Το ένα είναι (έξω οι στρατοί) και το άλλο (Αντιιμπεριαλιστριες γυναίκες) 400 από τις οποίες επισκέφθηκαν τη Β Ιρλανδία στις 8 του Μάρτη φέτος (τη διεθνή μέρα της γυναίκας) και διαδήλωσαν μπροστά στις φυλακές Αρμαγ.

Τώρα όμως το κίνημα φαίνεται να προοδεύει σε σημαντικό βαθμό. Έτσι έχουμε το ρεφορμιστή ηγέτη Τόνυ Μπεν της αριστερής πτέρυγας του εργατικού κόμματος να δηλώνει:

«Δεν πιστεύω ότι υπάρχει το παραμικρό μέλλον στη μόνιμη διατήρηση του Βρετανικού στρατού στην Ιρλανδία και εμποδίζει έτσι τον Ιρλανδικό λαό να βρει ο ίδιος μια λύση στο πρόβλημα του». Η δήλωση αυτή έχει μεγάλη σημασία γιατί αναγνωρίζει το γεγονός ότι η βόρεια Ιρλανδία παραμένει αγγλική αποικία χωρίς την παρουσία του Άγγλικου στρατού. Είναι λιγότερο όμως προοδευτική απ' ό,τι φαίνεται γιατί στη συνέχεια ο Μπεν προεικονίζει απλώς την αντικατάσταση του ιμπεριαλιστικού στρατού από ένα κρυπτο-ιμπεριαλιστικό, αυτόν του ΟΗΕ. Παράλληλα μερικές συνδικαλιστικές οργανώσεις υποστηρίζουν τα αιτήματα των απεργών π.χ. το Σκωτικό Συνδικαλιστικό Κογκρέσο).

Η διεθνής συμπαράσταση έχει επίσης καιρική σημασία. Στις ΕΠΑ σε διάφορες πολιτείες έγιναν μια σειρά λιμενεργατών μοϊκοταρε για ένα διάστημα τα αγγλικά πλοία. Στο Παρίσι έγιναν αρκετές διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις, καταλήψεις των Βρετανικών αερογραμμών και πολλές συνδικαλιστικές οργανώσεις αντέδρασαν. Π.χ. οι εργάτες της Γαλλικής Ραδιοτηλεόρασης στέλνουν το εξής μήνυμα στο πρωθυπουργό.

Κύριε πρωθυπουργε, Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις SNPT, LGT, SURT, CFDT, FO της Γαλλικής εταιρίας τύπου και μέλη των πολιτικών οργανώσεων ΚΚΓ, ΣΚΓ Κομμουνιστική Επαναστατική Λίγκα και Σοσιαλιστικό ενωποιημένο κόμμα (επέδωσαν ένα τηλεγράφημα διαμαρτηρίας ενάντια στη συμπεριφορά της κυρίας Θάτσερ η οποία ήδη προκάλεσε το θάνατο σε 4 Ιρλανδούς πατριώτες.

Σας ζητούμε στο όνομα όλων των εργαζομένων της εταιρείας, οι οποίοι αντιπροσωπεύονται πλατεία από τις πιο πάνω οργανώσεις της Γαλλικής εταιρίας τύπων, να επέμβετε και να κάνετε γνωστό το αίτημα αγανάκτησης που διακατέχει τη καινούργια πλειοψηφία αυτής της χώρας. Αυτό είναι ένα καλό παράδειγμα του τι δουλειά μπορεί να γίνει στα συνδικάτα.

Τέτοιου είδους εκδηλώσεις έγιναν και σε όλες τις χώρες της Ευρώπης.

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Οι υποχρεώσεις μας στην Κύπρο είναι μεγάλες και προέρχονται από το γεγονός ότι και η χώρα μας είναι αγγλική νεοαποικία. Υπάρχουν οι Αγγλικές βάσεις και πολλά άλλα αγγλικά δικαιώματα πάνω στο κυπριακό κράτος, πολιτικά και οικονομικά. Τα κόμματα και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις μπορούν και πρέπει να πάρουν θέση πάνω στο αγγλικό ζήτημα. Ενέργειες όπως αυτές που αναφέρονται στο κείμενο μπορούν να γίνουν και δω. Το Ιρλανδικό κίνημα χτυπώντας τη Βρετανία βοηθά αντικειμενικά τον κυπριακό λαό στον αντιιμπεριαλιστικό του αγώνα. Κάθε τι που γίνεται εδώ ενάντια στον αγγλικό ιμπεριαλισμό βοηθά το αγγλικό κίνημα.

Τιμή στη μνήμη των νεκρών αγωνιστών Να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των φυλακισμένων αγωνιστών και αγωνιστριών Εξω τα αγγλικά στρατεύματα από την Ιρλανδία.

Κωστής Αχνιώτης

Στο φύλλο 106 (16 του Μάη) η Σ.Ε. φιλοξένησε μια πρώτη προσέγγιση στο θέμα της Ιρλανδίας δημοσιεύοντας το άρθρο του σ. Θέμου Δημητρίου «Μπόμπυ Σάντς: έκκληση στον ανθρωπισμό ενός καταπιεστικού καθεστώτος». Η κυριώτερη θέση με την οποία καταπιιάστηκε αναλύοντας το θέμα ο σ. Θέμος ήταν πως, όπως και με την Κύπρο, «το κλειδί βρίσκεται στα χέρια της εργατικής τάξης και στον αγώνα της ενάντια στην εκμετάλλευση και τον καπιταλισμό. Μια σοσιαλιστική Ιρλανδία απαλλαγμένη από θρησκευτικές προκαταλήψεις είναι η μόνη διέξοδος από την αιματηρή κατάσταση

που δημιουργήσε ο Βρετανικός αποικισμός».

Δημοσιεύοντας το πιο πάνω άρθρο ζητήσαμε την έκφραση κι άλλων απόψεων για καλύτερη συζήτηση και ξεκαθάρισμα του θέματος.

Δημοσιεύουμε λοιπόν σήμερα τις θέσεις του σ. Κωστή Αχνιώτη με την ελπίδα ότι θα προβληθούν κι άλλες θέσεις, απόψεις, διαφωνίες πάνω σ' ένα τόσο επίκαιρο και σχετικό με τον κυπριακό αγώνα θέμα.

Οι θέσεις που εκφράζονται εδώ δεν απηχούν αναγκαστικά τις απόψεις της Συνταχτικής Επιτροπής.

Ιστορική Αναδρομή

Η Ιρλανδία καταχτιέται από τους Άγγλους το 16 αιώνα. Η γη περνά εξ ολοκλήρου στα χέρια Άγγλων και σκώτων γαιοκτημόνων (προτεσταντων) ενώ οι Ιρλανδοί (καθολικοί) δουλεύουν γι' αυτούς. Η γενική τάση για δημιουργία εθνών το 18-19 αιώνα αγκαλιάζει και την Ιρλανδία. Η πρώτη σημαντική ένδειξη της δημιουργίας Ιρλανδικού εθνικισμού είναι αυτή του 1798 η οποία όμως αποτυγχάνει. Η εμφάνιση της εργατικής Ιρλανδικής τάξης δίνει νέα ώθηση στο ανεξάρτητο κίνημα. Το 1913 ιδρύεται το Ιρλανδικό σοσιαλιστικό κόμμα και λίγο αργότερα η εργατική πολιτοφυλακή ιδρυτικό στέλεχος της οποίας ήταν ο Τζέιμς Κόνολλυ. Παράλληλα οι εθνικιστές δημιουργούν το Σιν-Φειν (μονάδες εθελοντών) για να αντιμετωπίσουν τις προτεσταντικές ενοπλές ομάδες.

Το 1916 οι Ιρλανδοί εξεγείρονται. Ηγετικό ρόλο στην εξέγερση παίρνουν οι οργανώσεις που αναφέρονται πιο πάνω. Η εξέγερση καταπνίγεται στο αίμα.

Το 1919 μέχρι το 1921 διεξάγεται ανταρτοπόλεμος. Το 1919 έχει ιδρυθεί ο IRA. (Ιρλανδικός δημοκρατικός στρατός). Το 1921 οι δεξιοί Σιν-Φειν και η Βρετανική αυτοκρατορία συμφωνούν σ' ένα είδος ανεξαρτησίας για τις 26 επαρχίες της Ιρλανδίας ενώ εξή επαρχίες του βορρά μένουν κάτω από αγγλική κυριαρχία. Το 1921-μέχρι το 1923 διεξάγεται εμφύλιος πόλεμος μεταξύ των οπαδών της συμφωνίας και των αντιπάλων τους (IRA - αριστεροί Σιν Φειν). Οι τελευταίοι ηττώνται κι έτσι επιβάλλονται οι συμφωνίες. Η περίοδος που ακολουθεί είναι μια περίοδος νεκρή για τον IRA μέχρι τη δεκαετία 60-70. Τη δεκαετία αυτή το κίνημα ξαναγεννιέται μέσα από τις σταχτές του. Ο κορμός του σημερινού Κινήματος χτίστηκε γύρω στο 68 με τη κινηση για πολιτικά δικαιώματα.

Την ίδια εποχή ο επίσημος IRA κάτω από την επίδραση εισοδηστών του κομμουνιστικού κόμματος οδηγείται στο να δώσει σημασία στο ταξικό χαρακτήρα του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος και να εκδηλωθεί σαν σοσιαλιστικός. Παράλληλα όμως μείωσε σταδιακά όλο και πιο πολύ την σημασία του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Σταδιακά ο επίσημος IRA συγκεκριμενοποίησε το κάλεσμα του για σοσι-

αλιστικό πρόγραμμα σ' ένα ρεφορμιστικό πρόγραμμα και πέρασε από την απόρριψη του «μικροαστικού εθνικισμού» στην απόρριψη κάθε πάλης για εθνική χειραφέτηση του Ιρλανδικού λαού. Το προερχόμενο από τον «επίσημο» IRA SFWP (Sinn Fein Walkers Purly) αρνείται σήμερα να παλέψει για να δώσει πολιτικό στατους στους κρατουμένους.

Το «προσωρινό» Σιν Φειν υιοθέτησε από την πλευρά του ένα πολιτικό πρόγραμμα με το οποίο καθορίζει τη «Νέα Ιρλανδία» Είναι μια διαταξική πλατφόρμα, λαϊκιστική η όποια σεβεται την ιδιαιτεριότητα, τους νόμους της αγοράς και ζητά απλώς μερικές εθνικοποιήσεις και άλλα λαϊκά μέτρα.

Όμως η ιδέα σύμφωνα με την οποία η νίκη ενάντια στον Ιμπεριαλισμό δεν προϋποθέτει μόνο την ηγεσία της πάλης (μαζών και ενοπλής) στις 6 επαρχίες αλλά προϋποθέτει επίσης το να είσαι μια πολιτική ηγεσία του συνόλου των καταπιεζομένων μαζών στις 32 επαρχίες αρχίζει να κερδίζει έδαφος μέσα στο εθνικιστικό κίνημα.

Το συνέδριο του 1980 του Sinn Fein υιοθέτησε ένα ντοκουμέντο: «Η οικονομική και κοινωνική διάσταση της καινούργιας Ιρλανδίας». Αυτό το ντοκουμέντο προεικονίζει μια ενωμένη πάλη των καταπιεζομένων μαζών των 32 επαρχιών. Είναι το αποτέλεσμα ενός συμβιβασμού των «δεξιών» και «αριστερών» και καθορίζει σαν στόχο την άμυνα μ' ένα σύνολο αιτημάτων κοινωνικών και οικονομικών, των συμφερόντων των εργαζομένων και των φτωχών αγρότων. Όμως μένει ακόμα περιορισμένο στον διαταξικό χαρακτήρα του αρχικού προγράμματος. Ένα τέτοιο πρόγραμμα όμως δεν μπορεί να φέρει σε πέρας τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Χρειάζεται ένα πρόγραμμα ξεκαθαρό αριστερό, έτσι ώστε να γίνει δυνατό να κινηθούν και ενωθούν μεταξύ τους οι εργατικές μαζές. Οστόσο ο IRA είναι ένα κίνημα το οποίο ξέρει να χρησιμοποιεί την εμπειρία του και το οποίο προοδεύει. Χρειάζεται μια έκτενης μελέτη του κινήματος που δεν είναι δυνατό να γίνει σ' αυτό το κείμενο. Οστόσο είναι σίγουρο ότι ο IRA είναι ο κύριος αξιόνας του Ιρλανδικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και είναι σωστό να υποστηρίζεται.

Μια πιο εκτενης μελέτη θα μας βοηθήσει να καθορίσουμε την κριτική που θα του κάνουμε.

ΔΙΕΘΝΗ

ΗΠΑ: Οξύνεται ο ταξικός ανταγωνισμός

Ο Αμερικανικός λαός πιθανόν να μην έχει νοιώσει ακόμα κι επομένως να μην αντιλαμβάνεται στες πραγματικές-τους διαστάσεις, τες επιπτώσεις της εσωτερικής πολιτικής της διακυβέρνησης Ρήγκαν. Τα μέτρα που πάρθηκαν είναι ακόμη πολύ πρόσφατα για να φανούν τα αποτελέσματα τους. Η αδιαφορία προς οτιδήποτε δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των καπιταλιστών στην εσωτερική πολιτική μεταφέρεται σαν ένας ακρατός εθνικισμός σ' ότι αφορά την εξωτερική πολιτική. Ετις οι ΗΠΑ προχωρούν με τη βόμβα νετρονίου υπερφαλαγγίζοντας εντελώς τους Ευρωπαίους συμμάχους τους στο Νάτο, προωθούν νέους τύπους βομβαρδιστικών αεροπλάνων και πυρηνικών πυράβλων και σπρώχνουν τες σχέσεις τους με τον Αραβικό Κόσμο σε μια επικίνδυνη κρίση καταρρίπτοντας δύο Λυβικά Αεροπλάνα. Για τον Αμερικανό Πρόεδρο, ο οποίος θεατρινίζει χαρούμενα, όπου δει κινηματογραφικό φακό, όλα αυτά είναι αστεία και διασκεδαστικά.

Αυτή η υπεραυτοπελοίθη-ση και η αποθράσυνση που χαρακτηρίζουν την Αμερικανική διακυβέρνηση σήμερα δεν μπορούν παρα να σβήσουν σύντομα. Σε κάποιο στάδιο οι Αμερικάνοι εργαζόμενοι θα αντιδράσουν μαζί στην όλη πολιτική της κυβέρνησης Ρήγκαν. Οι περικοπές στες κυβερνητικές δαπάνες που εγκρίθηκαν πρόσφατα οδηγούν αναπόφευχτα σε οξύνση του ταξικού ανταγωνισμού, και η πρόσφατη απεργία των ελεγκτών εναερίου κυκλοφορίας αποτελεί προμήνυμα αυτών που θάρθουν.

Για την κυβέρνηση των ΗΠΑ τα πράγματα είναι άπλα: Εφόσον υπάρχει οικονομική υφεση κάποιος θα πρέπει να πληρώσει κι αυτός ο κάποιος θα είναι οι μάζες των εργαζομένων γιατί έτσι επανέρχεται το ποσοστό κέρδους στα προηγούμενα του επίπεδα και σταθεροποιείται η οικονομία. Η πολιτική αυτή πήρε σάρκα και οστά μέσα στο

περασμένο δεκαπενθήμερο με την έγκρισή,

α) περικοπών στες κυβερνητικές δαπάνες: Αυτό αποτελεί ένα άμεσο και απευθείας κτύπημα ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των μαζών γιατί περιορίζει τα κυβερνητικά έξοδα για την παιδεία, τες κυβερνητικές υπηρεσίες και τα επιδόματα.

β) ελάττωση του φόρου εισοδήματος: Εχοντας υπόψη τον προοδευτικό χαρακτήρα του φορολογικού συστήματος αυτό το μέτρο εξυπηρετεί βασικά τα συμφέροντα των καπιταλιστών γιατί προσφέρει περισσότερα στα πλούσια και λιγώτερα στα φτωχα στρώματα.

Αυτά ακριβώς τα μέτρα ήταν που πήρε και η κυβέρνηση Θάτσερ στην Βρετανία μόλις εκλέγηκε το '79. Και τα αποτελέσματα είναι ολοφάνερα: αντι να αναζωογονηθεί η οικονομία οδηγήθηκε σε μια καταστροφική κρίση που από πολλές απόψεις

είναι χειρότερη κι απ' αυτήν των δεκαετιών '20 και '30.

Σαν αποτέλεσμα οι Βρετταννοί εργάτες έχουν μπει σε μια πορεία ριζοσπαστικοποίησης σπρώχνοντας το εργατικό Κόμμα - στο οποίο είναι παραδοσιακά οργανωμένοι - σε όλο και πιο επαναστατικές κατευθύνσεις.

Οι εξελίξεις στην Βρετανία δεν έχουν επιρρέσει, φαίνεται, τον τρόπο που η Αμερικανική διακυβέρνηση αντιμετωπίζει τα πράγματα. Απεναντίας, φαίνεται πως αν όχι τίποτε άλλο, η διακυβέρνηση Ρήγκαν έχει πειστεί πως αυτό που χρειάζεται είναι ακόμη πιο σκληρά μέτρα απ' αυτά που πήρε η Θάτσερ. Ετσι όταν οι ελεγκτές εναερίου κυκλοφορίας κατέβηκαν σε απεργία, ο Ρήγκαν δήλωσε πως: «Δεν υπάρχει απεργία. Αυτό που έκαναν ήταν να τερματίσουν την απασχόληση τους με το να παραιτηθούν».

Τα αιτήματα των 15,000 ελεγκτών αέρα μέσα από τη συντεχνία τους, ΠΑΤΚΟ, ήταν βασικά αύξηση μισθού, μείωση των ώρων εργασίας και πιο σύντομη αφυπηρέτηση. Η κυβέρνηση διέκοψε ξαφνικά τες διαπραγματεύσεις προειδοποιώντας ταυτόχρονα πως οποιαδήποτε απεργία θα θεωρηθεί παράνομη και όλοι οι απεργοί θα απολυθούν.

Με το ξεκίνημα της απεργίας 12,000 απεργοί απολύθηκαν μόνιμα και αντικατεστάθηκαν μερικώς από στρατιωτικούς, ενο ταυτόχρονα εντάθηκε ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης καινοβόρων ηλεκτών εναερίου κυκλοφορίας οι οποίοι να αντικαταστήσουν τους απολυθέντες. Καταφέροντας έτσι να διατηρήσουν ένα 75% των πτήσεων τους οι αερογραμμές ενοίωσαν ότι οι απεργοί δεν είχαν

καμμία πιθανότητα επιτυχίας. Αυτό που δεν υπολόγιζαν ήταν ο βαθμός στον οποίον οι ξένοι ελεγκτές αέρα θα συμπαραστέκονταν στους Αμερικανούς συναδέλφους τους. Η διεθνιστική αλληλεγγύη που εδείξαν οι Καναδοί και Πορτογάλλοι ελεγκτές εναερίου κυκλοφορίας, οι οποίοι με την αρνήσή τους να εξυπηρετήσουν Αμερικανικές πτήσεις ουσιαστικά σταμάτησαν την εναεριο κυκλοφορία μεταξύ Αμερικής και Ευρώπης, καθώς και η συμπάρασταση που έδωσαν οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι, Αυστραλοί και Ιάπωνες ελεγκτές αέρα, έριξαν την κυβέρνηση Ρήγκαν σε πανικό. Αν η διεθνή αλληλεγγύη ήταν καλύτερα οργανωμένη έτσι ώστε να διατηρηθεί περισσότερο, το πιο πιθανό είναι πως, οι Αμερικανικές αερογραμμές θα ήταν αναγκασμένες να επαναπροσλάβουν τους απολυμένους υπαλλήλους τους και να ικανοποιήσουν τα αιτήματα τους.

Το αποτέλεσμα της απεργίας έχει χαιρετιστεί από τα Αμερικανικά αστικά έντυπα σαν νίκη του Ρήγκαν. Για την δημιουργία αυτής της εντύπωσης η αστική τάξη των ΗΠΑ έχει κινητοποιήσει όλους τους παράγοντες που ελέγχει: Γίνεται προσπάθεια από τη μια να παρθεί δικαστική απόφαση που να καθίσει την ΠΑΤΚΟ σαν παράνομη ή σαν μη αναγνωρισμένη συντεχνία, και ταυτόχρονα να την φορτώσουν με εκατομμύρια δολλαρίων (περίπου \$3.5 εκ.) πρόστιμο για τις ζημιές που προκάλεσε η απεργία στη αεροπορική εταιρεία.

Η όλη προσπάθεια της διακυβέρνησης Ρήγκαν καθώς και των άστικων εντύπων είναι να δημιουργήσουν την εντύπωση

στούς Αμερικανούς εργάτες πως πρέπει να δεχτούν δίχως διαμαρτυρία την επίθεση Ρήγκαν και να ξεχάσουν οτιδήποτε αιτήματα έχουν, διαφορετικά οι εργοδότες θα είναι αμείλικτοι. Για τον αμερικανό εργάτη του σήμερα ένα τέτοιο δίλλημα ίσως να μπάινει για πρώτη φορά στη ζωή του. Αν όχι τίποτε άλλο, αυτό είναι ενδεικτικό πως κάτι έχει αλλάξει στην πιο αναπτυγμένη από τες καπιταλιστικές χώρες. Η κατάσταση της οικονομίας είναι τέτοια που όχι μόνο δεν μπορεί να προσφέρει τίποτε περισσότερο στην εργατική τάξη, αλλά που σπρώχνει τους κεφαλαιοκράτες στο να προσπαθούν να πάρουν πίσω παλιά κεκτημένα δικαιώματα των εργατών.

Η εργατική τάξη των ΗΠΑ μπάινει εξ' ανάγκης σε μια περίοδο σύγκρουσης με την αστική-μα πορεία που ακολουθείται διαδοχικά σ' όλες τες αναπτυγμένες χώρες. Οι συγκεκριμένες μορφές που θα πάρει αυτή η σύγκρουση στο κοντόχρονο μέλλον δεν μπορούν να προβλεφθούν με ακρίβεια γιατί εξαρτούνται από τες ιδιαίτερες συνθήκες που επικρατούν στον κάθε χώρο. Αυτό που μπορούμε να πούμε με αρκετή σιγουρία όμως για τες ΗΠΑ, είναι πως στην περίοδο που έρχεται οι εργατικές μάζες θα νοιώσουν πιο έντονα την ανάγκη να οργανωθούν σε συνδικαλιστικούς φορείς από τη μια, κι από την άλλη να σπρώξουν για την δημιουργία ενός νέου κόμματος, Εργατικού, το οποίο να βγει μέσα από τες συντεχνίες (όπως το Βρετανικό) για την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΤΟΥΡΚΙΑ: Βία και τρομοκρατία δεν θα κάμψουν την εργατική τάξη

ΤΟΥΡΚΙΑ: Η βία και τρομοκρατία δεν θα κάμψει την εργατική τάξη. Με την πραγματοποίηση του στρατιωτικού πραξικοπήματος της 12ης Σεπτεμβρίου, η χούντα και οι συνεργοί της έχουν καταστρώσει ολόκληρα σχέδια για κατατρόπωση κάθε δημοκρατικής, προοδευτικής φωνής στην Τουρκία, ενώ το χτύπημα είναι ιδιαίτερα σκληρό ενάντια στους εργαζόμενους και τις συντεχνίες.

Έντονη υπήρξε η προσπάθεια για το κλείσιμο της Ντίσκ μέσα από δήθεν «νόμιμες» μεθόδους. Πάνω από 2,000 μέλη της Ντίσκ καταδικάστηκαν με την πρόφαση ότι προσπαθούσαν να δημιουργήσουν εργατικές οργανώσεις που θα αναλάμβαναν την εξουσία. Επίσης, η ηγεσία της συντεχνίας κατηγορείται ότι είχε οργανωτική σύνδεση με το Κομμουνιστικό Κόμμα της Τουρκίας, με αποτέλεσμα να συλληφθούν τα ηγετικά στελέχη. Σήμερα η μοναδική «νόμιμη» συντεχνία που υπάρχει είναι η Τερκ-Ις της οποίας οι σχέσεις με την ΣΙΑ είναι πολύ στενές. Εν τω μεταξύ μια νέα νομοθεσία εφαρμόζεται η οποία θα

επιτρέψει την καταβάρθρωση των συντεχνιακών δικαιωμάτων πάνω σε μόνιμη βάση. Η νέα αυτή νομοθεσία απαγορεύει τις μακρές διαρκείας απεργίες καθώς και τις απεργίες με ιδεολογικό περιεχόμενο, ενώ απεργίες σε ζωτικούς τομείς της οικονομίας έχουν καταστεί εξ' ολοκλήρου παράνομες.

Η βία και η τρομοκρατία δεν περιορίζεται μόνο στις συντεχνίες. Η χούντα κτυπά ανελέητα τους κομμουνιστές και τους διανοούμενους. Τουλάχιστο 10 άτομα δολοφονήθηκαν κάθε βδομάδα από την εποχή του πραξικοπήματος, ένα αριθμό που και η λογοκρισία δεν μπορούσε να κρύψει. Θεωρείται

«τυχερός» εκείνος που επιζεί τα βασανιστήρια και πάει φυλακή. Πάνω από 50,000 πολιτικο κρατούμενοι έχουν καταδικαστεί να σαπίσουν στις φυλακές, μέσα σε απάνθρωπες συνθήκες, βασανιστήρια και αργό θάνατο. Οι πιο συνηθισμένες μέθοδοι βασανιστηρίων είναι η «φάλαγγα», το ηλεκτρικό σοκ σε διάφορα μέρη του σώματος το κάψιμο με αναμμένο τσιγάρο και το χτύπημα με αμμοσακούλες (το οποίο δημιουργεί φοβερές εσωτερικές αιμοραγίες).

Καταθλιπτική είναι η θέση των Τούρκων εργατών. Αναδημοσιεύουμε ένα γράμμα που στάλθηκε στο περιοδικό «Η Τουρκία σήμερα» και που δίνει πολύ ζωντανή εικόνα του τι συμβαίνει στα εργοστάσια:

«Ο ολικός αριθμός των εργατών είναι 800, και η πλειοψηφία είναι γυναίκες. Έχουμε εικόσάλεπτο διάλειμμα για γεύμα αλλά το φαί είναι άσχημο, μερικοί προτιμούν να τρώνε σκέτο ψωμί ενώ άλλοι απο-

μας μένουν νηστικοί.

Το πρωί που πάμε δουλειά μας ερευνούν μ' ένα τρόπο λες και είμαστε κλέφτες. Γύρω και μέσα στο εργοστάσιο υπάρχουν οπλισμένοι φρουροί.

Αν αργήσουμε δεκάπεντε λεπτά στην δουλειά, μας κόβουν το μισθο μιας ώρας. Αν αργήσουμε μια ώρα μας χρεώνουν 500 τουρκικές λίρες (2 Κ.Λ.). Αν είσαι πολύ άρρωστος και πάρεις άδεια να δεις γιατρό, σου αφαιρούν από τον μισθο σου!

Οι έγκυες είναι υποχρεωμένες να δουλεύουν ως το τελευταίο λεπτό πριν την γέννα τους. Η δουλειά μας είναι σκληρή, ανυπόφορη.

Μερικοί συνάδελφοι που έφυγαν από τη δουλειά πριν να κλείσουν τα 6 τους χρόνια στο εργοστάσιο, έχασαν το ταμείο προνομίας κι έμειναν εντελώς αβοήθητοι.

Το σημερινό καθεστώς μας έκανε την ζωή ποδήλατο. Έχουμε κι εμείς δικαιώματα... θα αγωνι-

στούμε».

(Γενάρης 1981
Ινσταμπούλ)

Αν και βυθισμένη σ' ένα χάος τρόμου και καταπίεσης, η τουρκική εργατιά και νεολαία δεν θα ανεχτεί για μεγάλο χρονικό διάστημα την ληστεία των δικαιωμάτων της, που κέρδισε με τους αγώνες τόσων χρόνων. Οσον κι αν προσπαθεί η χούντα και οι συνεργοί της να βάλουν φραγμό στον ταξικό αγώνα και να θάψουν την εργατική τάξη ιστορικά ο ρόλος τους είναι τελειωμένος.

Το καθεστώς που επέβαλαν με τα όπλα και τη βία - χωρίς κανένα λαϊκό έρεισμα - είναι ένα καθεστώς κρίσης. Ενα ασταθές καθεστώς που θα κρατήσει λιγότερα χρόνια κι από το χουντικό καθεστώς της Ελλάδας.

Γιατί σήμερα η εργατική τάξη παγκόσμια και στη Τουρκία είναι ακόμα πιο δυνατή από το 1967.

Και τέλος γιατί οι
Συνάδελφοι

Ο ΔΩΡΟΣ ΖΕΙ ΚΑΙ ΜΑΣ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ

Σεργίλια.

Κάθε χρόνο τέτοιες μέρες η οργάνωση μας τιμά το αγωνιστή της ελευθερίας και του σοσιαλισμού Δώρο Λοΐζου. Φέτος για δεύτερη φορά από 7 χρόνια οι πιο πολλοί σύντροφοι του αναγκάζομαστε να τον τιμήσουμε μακριά από τις τάξεις της επίσημης ΕΔΕΚ - του κόμματος που μαζί παλέψαμε να στήσουμε για τις ιδέες που μαζί είχαμε συζητήσει που μαζί είχαμε αναπτύξει. Ομως εμείς του υποσχόμαστε ότι δεν νοιώθουμε ξένοι προς τις αγωνιστικές παραδόσεις ούτε από την τιμία βάση της ΕΔΕΚ ότι νοιώθουμε συνεχιστές των ιδεών του, της ελευθερίας, του σοσιαλισμού. Οτι θα παλέψουμε μέσα στο κόμμα γι' αυτό που πιστεύει πιο πολύ, τη δημοκρατία την ελευθερία της σκέψης και της έκφρασης.

Γράμμα στον πατέρα μου

Μά έχω, πατερούλη, έχω ο μεγάλος σεβασμός σου για το πώς γιά σιμάια την ποίηση γιά πατρίδα και λαοφυρνώ φρουράς σ'εις αυγάδες του κόμματος με την αγάπη γιά όργο μου και τους σίγους φρεσέκια.

Περνούν οι αιώνες, λαοί και βασίλεια φωνές και σχήματα.

Μά έχω εκεί το τραγούδι μου.

Πατερούλη, ο φίλος σου ο μεγάλος άκριτος, λαοφυρνώ σ'ο δόξαγμα, χίλια έμπιακόσια έβριτα ένια έσσα χρόνια. Μπορείς να κοιμάσαι με χαμόγελο. Τα όνειρά σου, τό αίμα μου.

Ο Δώρος το 1967 τη 21 Απριλίου σπούδασε στη Ρόδο Ξενοδοχειακές σπουδές. Η πάλη για τη λευτεριά του Ελληνικού λαού τον ώθησαν μαζί με άλλους συναγωνιστές του να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για αντίσταση ενάντια στη χούντα. Γι' αυτό το σκοπό οργανώνει συγκεντρώσεις. Γι' αυτή τη δράση ο Δώρος εκδιώκεται από τη Χούντα και πάει στη Αμερική όπου συνεχίζει τις σπουδές του όχι στα Ξενοδοχειακά αλλά στη Ελληνική Φιλολογία.

όπου διαβάζει Μαρξ, Εγκελς, Λένιν και άλλους δασκάλους του Μαρξισμού. Επίσης οργανώνει συζητήσεις πάνω σε θεωρητικά και φιλοσοφικά ζητήματα.

Για το Δώρο ο Σοσιαλισμός δεν είναι μια κατάσταση που προσφέρεται από μερικούς ιδεολόγους ή μερικούς απλοχερούς ανθρώπους αλλά είναι το αποτέλεσμα μιας επαναστατικής διαδικασίας που δημιουργεί η άδυστη των κοινωνικών αντιθέσεων. Ο Δώρος πιστεύει πως ο σοσιαλισμός δεν ήταν κάτι που προσφέρεται μηχανιστικά στον άνθρωπο όπως πιστεύουν μερικοί δογματικοί αλλά που καταχτήται με τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών. Ακόμα για το Δώρο ο σοσιαλισμός ήταν αδιάνθητος χωρίς ελευθερία.

Το 1972 ο Δώρος επιστρέφει στη Κύπρο όπου οι κοινωνικές και πολιτικές αντιθέσεις ήταν οξυμένες σε τεράστιο βαθμό. Η Χούντα προσπαθούσε εκείνη τη περίοδο με κάθε μέσο να διεκδικήσει στη Κύπρο ενώ η ΕΟΚΑ

λες τις δουλειές για την τύπωση της. Από το γράψιμο μέχρι τη σελιδωση της.

Τον Απρίλη του 1974 στο 2ο Παγκύπριο συνέδριο του Σ.Κ. ΕΔΕΚ εκλέγεται μέλος της Κεντρικής Επιτροπής και του Πολιτικού Γραφείου.

Ταυτόχρονα εργάζεται και σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή όπου δημιούργησε τους πρώτους πυρήνες από μαθητές που μεταίωσαν την μαθητική οργάνωση «Δημοκρατική νεολαία Δώρου Λοΐζου». Γρήγορα ο Δώρος σταμάτησε το επάγγελμα του καθηγητή και δίνει όλο του το χρόνο στην πολιτική δράση.

Το πρωί της 15ης του Ιουλίου ο Δώρος βρισκόταν στα γραφεία της Σ.Κ. ΕΔΕΚ μαζί με το σύντροφο Θέμο Δημητρίου. Εκεί άκουσαν τους πρώτους πυροβολισμούς και τις πρώτες πληροφορίες ότι πρόκειται για πραξικόπημα.

Προσπαθούν να επικοινωνήσουν με το Βάσο Λυσαορίδη αλλά οι γραμμές των τηλεφώνων είναι κομμένες.

Παίρνουν ένα αυτοκίνητο και πάνε στο σπίτι του Βάσου Λυσαορίδη δίπλα από το προεδρικό. Το βρίσκουν όμως άδειο γιατί ο πρόεδρος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ είχε ήδη φύγει. Επιστρέφουν στην Αρχιεπισκοπή οπλίζονται και μαζί με άλλους συντρόφους τους αντιπρόκειται ενάντια στα χουντικά στρατεύματα και τα τάνκς. Αργότερα όταν η μάχη στην Αρχιεπισκοπή είχε χαθεί αποσύρθηκαν στο Καϊμακλί όπου οργάνωσαν την περιφέρεια εκείνη αντίσταση. Την Τετάρτη το απόγευμα μετά από την έλλειψη πυρομαχικών και αφού ήταν τελείως απομονωμένοι αποφασίζουν να σταματήσουν την αντίσταση και να περάσουν στην παρανομία.

Απο και και πέρα ο Δώρος έρχεται σε επαφή με τον Πρόεδρο του Κόμματος και προσπαθεί να συντονίσει την παράνομη δουλειά του κόμματος. Βρίσκει τους χώρους όπου θα γίνονται οι συνδριάζσεις του Πολιτικού Γραφείου. Προσπαθεί να έλθει σε επαφή με τα ξεκομμένα στε-

λέχη του κόμματος και γίνεται ουσιαστικά ο άνθρωπος ο οποίος οργάνωσε παράνομες συσκέψεις του κόμματος. Ταυτόχρονα όταν λειτουργούσαν οι εφημερίδες, εργάζεται και στα ΝΕΑ και μεταφέρει την λιντυπημένη ύλη του κόμματος από το παλιό τυπογραφείο που βρισκόταν μέσα στη καρδιά της Πράσινης Γραμμής σε ένα άλλο τυπογραφείο όπου λειτουργούσαν τα μηχανή-

ματα και μπορούσε να τυπωθεί η εφημερίδα.

Ο Δώρος απόδειξε τότε ότι δεν ήταν ένας ξεκομμένος διανοούμενος αλλά όταν το απαιτούσαν οι συνθήκες ήταν ένας εργάτης της λευτερίας.

Ο Δώρος εκείνη τη περίοδο, στις αρχές Αυγούστου, έμενε στο σπίτι του όπου πήγε η χουντική αστυνομία και τον συνέλαβε. Μεταφέρεται στις Κεντρικές φυλάκες για ανάκριση όπου στήνει ιδεολογική συζήτηση με τους ανακριτές του, σε βαθμό μάλιστα που όταν αργότερα αφέθηκε ελεύθερος, είχε κλείσει ραντεβού μ' ένα από τους ανακριτές του για να συζητήσουν σ' ένα καφεείο για το Σοσιαλισμό και για τις πολιτικές τοποθετήσεις του Δώρου.

Στις 15 Αυγούστου, ο

Δώρος βρίσκεται μαζί με το πρόεδρο του Σ.Κ. ΕΔΕΚ στη περιφέρεια εκείνη συνενδιά της πολιτικής ηγεσίας του τόπου, όπου ο ηγέτης του μεταπραξικόπηματος, Κληρίδης, είναι έτοιμος να υπογράψει το συμβιβασμό και να δεχτεί τα τελελεσμένα.

Εκεί η ΕΔΕΚ και ο λαός ανατινάσσουν τα σχέδια της πολιτικής ηγεσίας, του μεταπραξικόπηματος στον αέρα και δηλώνουν ότι δεν θα δεχθούν ποτε την υπογραφή της διχοτόμησης ή του διαχωρισμού. Από και και πέρα η ιμπεριαλιστική συνωμοσία και οι εδω πράκτορες της ξεκομμένοι τουλάχιστον ένας πολιτικός φορέας είναι έτοιμος να ηγηθεί του λαού και να συντριψει τα σχέδια της.

Στις 29 Αυγούστου ο Δώρος φιλοξενεί το Βάσο Λυσαορίδη. Την επομένη

στις 8.30 μεταφέρει με το αυτοκίνητο του τον πρόεδρο του Κόμματος στα γραφεία μαζί με την γυναίκα του Βαβάρια. Κοιτά στο περίπτερο «ΟΧΙ» πέφτουν οι πρώτοι πυροβολισμοί. Η γυναίκα του και ο Βάσος Λυσαορίδης είναι ελαφρά τραυματισμένοι. Μ' ένα φορτηγό μεταφέρεται στο νοσοκομείο Λευκωσίας, όπου διαπιστώνεται ότι είναι νεκρός.

Στην περιοχή εκδήλωση για το Δώρο ο σύντροφος Θέμος Δημητρίου, στην ομιλία του για τον αγωνιστή έλεγε: «Η ανησυχία του μέσα από τα γραφτά του για τον άνθρωπο και τον προορισμό του είναι διάφανη κυρίως με τα πραξικόπημα».

«Να μην υπάρχει άραγε άλλος τρόπος; Μόνο ο θάνατος να

«Εδω κάτω απ' τα παράθυρα σου πετροβολούν την ελευθερία σα νάναι η χειρότερη πόρνη»

οδηγεί στη ζωή; Ο σταυρός λοιπόν, το μέσο να παραβιάσουμε τις καστρόπορτες της αθανασίας.»

«Στις 30 Αυγούστου 74, με την δολοφονία του, ο Δώρος παραβιάζει τις καστρόπορτες της αθανασίας. Ο Δώρος γίνεται ήρωας. Εδω αρχίζει και το σταμάτημα της εξέλιξης του. Από δω και μπρος είναι δική μας εφθύνη για τις ιδέες και τους αγώνες του Δώρου.»

«Γιατί ο Δώρος δεν μπορεί να υπερσπαστεί τον εαυτό του. Αυτή η ευθύνη πέφτει στους δικούς-μας ώμους. Να το υπερασπίσουμε και να τον κρατήσουμε μακριά από τον κίνδυνο να μετατραπεί σε μια ακίνδυνη αγιογραφία.»

Για μας ο Δώρος Λοΐζου δεν είναι μια ακίνδυνη αγιογραφία. Για μας είναι μια βαρβαρή κληρονομιά. Σαν σύντροφοι που εκτιμούμε το έργο του και τη προσφορά του, όχι μόνο δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να τα ξεγράψουμε άλλα έμπραχτα να τα καταξιώσουμε με την επαναστατική μας

δράση απέναντι στα νέα καθήκοντα που μπαίνουν μπροστα μας. Ο Δώρος μας διδάξε, την αλήθεια, την δημοκρατία, το σοσιαλισμό. Σφράγισε την πίστη του σ' αυτά με το τιμίο αίμα του. Εμείς θα τα τυπώσουμε στο μυαλό μας, μέχρι που να φτάσουμε στο σκοπό μας, το σκοπό του Δώρου. Μέχρι να φέρουμε ψωμί, Λευτερία, Σοσιαλισμό, σ' αυτό το νησι μέχρι να

στεριωθούν σ' ολόκληρο τον πλανήτη οι ιδέες του Δώρου. Μέχρι να γίνει ο άνθρωπος πραγματικός άνθρωπος σε μια κοινωνία χωρίς δολοφόνους. Μια κοινωνία χωρίς τάξεις μια κοινωνία χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Μια Παγκόσμια Σοσιαλιστική Κοινωνία.

Ντίτος

Όλοι στην εκδήλωση για να τιμήσουμε τον συντ. Δωρο Λοΐζου

Ε, κοπέλα μου, έδω τσακίβου χέρια γιά ένα όνειρο έδω μινουρίβου γιά ένα φουγάριό σπάβου δόντια γιά ένα τραγούδι σκοτώνουν γιά ένα χαμόγελο και εσύ, εσύ, εσύ, τζήλας να μου μιλιάς γιά πεταχούδες γιά γράσινι εχέεις.

Σ, κοπέλα μου, είνε κάτω από α κεράδουρα σου πεταχούδες τίν εχέεις σαν τίν χειρότερη πόρνη και εσύ... εσύ... γιά όνομα τος Θεού, είνε κερύ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Η πιο κάτω μελέτη δεν είναι μια τεκμηριωμένη ανάλυση όλων γενικά των προβλημάτων των ναυτικών. Η σκέψη για το άρθρο ήταν αποτέλεσμα συζήτησης μ' ένα νεαρό ναυτικό φίλο της εφημερίδας. Η ώθηση για να γραφτεί ήρθε από το γεγονός ότι τα προβλήματα των ναυτικών μας είναι τεράστια και μέχρι τώρα πολύ λίγες προσπάθειες έγιναν για να βγουν στην επιφάνεια.

Πρωτ' απόλα μια μεγάλη μερίδα των ναυτικών μας αν όχι όλοι είναι υποχρεωμένοι να μπαρκάρουν από την Ελλάδα. Έτσι τα προβλήματα τους είναι συνηθισμένα με τα προβλήματα των Ελλήνων ναυτικών. Το πιο καυτο πρόβλημα είναι αυτό της ανεργίας. Οι εφοπιστές εισάγουν ξένο εργατικό δυναμικό από αναπτυσσόμενες χώρες δηλ. Πακιστανούς, Ινδούς, κ.α. τους οποίους πληρώνουν 1/4 του μισθού που πληρώνουν στους ντόπιους ναύτες. Η προσέλευση αυτή του φτηνού ξένου εργατικού δυναμικού έχει δημιουργήσει μια τάση από τους εφοπιστές στο να καταγράφουν τα καρβία τους στη Κύπρο και να πλέουν κάτω από Κυπριακή σημαία. Αυτό συμβαίνει γιατί ο Κυπριακός νόμος επιτρέπει πρόσληψη 15% ντόπιων και 85% ξένων. Το πρόβλημα είναι πολύπλοκο. Δεν πρέπει να πέσουμε στο λάθος του να ζητούμε την απόλυση των ξένων εργατών. Πρέπει όμως να τονίσουμε ότι προταρεδτητα εργασίας πρέπει να δίνεται στους ντόπιους πάνω σε ένα μίνιμουμ μισθό εργασίας και πάνω σε μίνιμουμ όρους δουλειάς. Αν μετά απ' αυτό υπάρχει ζήτηση εργατικών χεριών, οι ξένοι εργάτες πρέπει να πληρώνονται τον μίνιμουμ μισθό, και να δικαιούνται να εργάζονται κι αυτοί κάτω από τους μίνιμουμ όρους εργασίας. Οι ξένοι εργάτες θα πρέπει αναγκαστικά ν' αφήσουν στην ντόπια συντεχνία ή συνδέσμο ναυτικών.

Περί της ιδιόμορφης φύσης του επαγγέλματος τους οι ναυτικοί δεν μπορούν να κάνουν στάση εργασίας όταν το πλοίο κινείται.

Αυτό είναι λογικό σ' ένα βαθμό γιατί θα έδινε εκβιαστικά δικαιώματα στους ναύτες σε συνθήκες κινδύνου π.χ. όταν υπάρχει θαλασσοταραχή. Το μέτρο όμως αυτοσυνδέεται με χρηματικές πειθαρχικές ποινές για να αντιμετωπίζονται κρούσματα απειθαρχίας π.χ. ο Καπετάνιος δικαιούται να επιβάλει 1000 δραχμές πρόστιμο σε ναύτη που του αντιμύλησε. Αυτό το μέτρο πιστεύουμε ότι πρέπει να καταργηθεί. Δίνει στον καπετάνιο απολυταρχικά δικαιώματα που μπορεί να τα χρησιμοποιεί όπως αυτός θέλει. Υπάρχει βέβαια το δικαίωμα έφεσης στις λιμενικές αρχές αλλά δεν νομίζουμε ότι αυτό είναι αρκετό.

Το πιο βασικό αίτημα όμως των Κυπριακών ναυτικών είναι να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ώστε όλοι οι ναυτικοί που θέλουν να μπαρκάρουν από Κυπριακή σημαία, και να εγκαταλείψουν δρομολόγια που να τους επιτρέπουν να πιάσουν Κυπριακό λιμάνι κάθε 15 μέρες ή τρεις βδομάδες.

Πιστεύουμε ότι μόνο αν οι ναυτικοί οργανωθούν και προβλήσουν οι ίδιοι τα προβλήματα τους θα επιτύχουν την επίτευξη τους γι' αυτό τους καλούμε να πικνωθούν και να δυναμώσουν τις τάξεις του νεοειδρυθέντος Συνδέσμου Ναυτικών.

Κριτική εκλογικού προγράμματος ΕΔΕΚ

Συνεχίζοντας την συζήτηση που έχει αρχίσει και που ως τώρα απασχόλησε τρία φύλλα της Σ. Εκφρασης θα ήθελα αρχικά να αναφερθώ στην πλήρη έλλειψη αναφοράς πάνω στις διεθνείς εξελίξεις και προσπάθεια τοποθέτησης του Κυπριακού μέσα σε αυτά τα πλαίσια. Όπως ήταν φυσικό αφού δεν κατάφεραν να το κάμουν αυτοί οι αναλύσεις των τριών προηγούμενων αρθρογράφων μπλέκθηκαν σε θέματα λεπτομερείας τα οποία και ανήγαγαν σε θέματα ουσίας. Έτσι βλέπουμε να ασχολούνται βασικά με το ποιοι είναι οι στόχοι της Τουρκίας — δηλ. νομιμοποίηση ή ΟΧΙ των κατοχικών δεδομένων και ολική κατάληψη ή όχι της Κύπρου — και μέσα απ' αυτή την συζήτηση να προσπαθούν να βλάψουν την σωστή πορεία για την λύση του κυπριακού προβλήματος.

Η ανάλυση και η λύση που προτείνει το Σ.Κ. ΕΔΕΚ όπως και η ανάλυση του Σ. Σάββα και Πάμπου είναι πραγματικά πολύ επικίνδυνες. Στερούνται της σωστής ταξικής τοποθέτησης του προβλήματος, της τοποθέτησης του μέσα στα διεθνή πλαίσια και προπαντός στερούνται οποιασδήποτε πίστης στην εργατική τάξη και στο γεγονός ότι είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να αλλάξει ποιοτικά τις οποιοδήποτε ιστορικές φάσεις που περνούμε σήμερα.

Εκείνοι που δεν έκανε κανένας από τους προηγούμενους αρθρογράφους είναι να εξετάσει τις σημερινές καταστάσεις και προοπτικές μέσα στην παγκόσμια πραγματικότητα, διότι μόνο έτσι μπορεί κανείς να φτάσει και στις σωστές προοπτικές του Κυπριακού.

Μετά από μια μεγάλη σε κλίμακα, οικονομική άνηση των καπιταλιστικών χωρών μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο που βασίστηκε στο τεράστιο άνοιγμα αγορών και την άγρια εκμετάλλευση των χωρών του τρίτου κόσμου και που επέτρεψε βασικά η παντοδυναμία τότε της Αμερικής, βρισκόμαστε σε μια περίοδο κρίσης και κινητοποίησης των μαζών σε αυτές τις χώρες. Οι λόγοι που οδήγησαν σε αυτή την κρίση είναι τόσο σοβαροί που δεν αφήνουν περιθώρια στις χώρες αυτές για διέξοδο. Η τεράστια συσώρευση πλάσματικού κεφαλαίου μέσα από την επανηλειμμένη χρησιμοποίηση της συνταγής του Κέϊνς για κυβερνητικές δαπάνες σε περιόδους κρίσης οδήγησε και οδήγει τον πληθωρισμό σε τεράστια ύψη. Οι υπέρογκες δαπάνες για εξοπλισμούς, οι συνεχείς εξεγέρσεις των χωρών του τρίτου κόσμου, και η ταυτόχρονη και συνεχής άνοδος της ανεργίας είναι στοιχεία που συνδέουν τον πάμπουλα που απειλεί σήμερα την αστική τάξη αυτών των χωρών.

Η κρίση των Σταλινικών χωρών επίσης δεν είναι ουσιαστικά μικρότερη αυτής των καπιταλιστικών χωρών. Η ίδια η γραφειοκρατία που κατάφερε να παίξει για πολλά χρόνια προοδευτικό ρόλο στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων σήμερα αποτελεί ουσιαστικό εμπόδιο στην περαιτέρω εξέλιξη τους. Οι τεράστιες σπατάλες που συνεπάγεται το γραφειοκρατικό σύστημα διοίκησης της οικονομίας μαζί με τα φανταστικά ποσά που δίδονται για τους εξοπλισμούς, είναι πια ένα τεράστιο τίμημα για τους λαούς των χωρών αυτών. Άλλωστε τα γεγονότα της Πολωνίας δείχνουν καθαρά το βαθμό σήψης των καθεστώτων στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Οι υποανάπτυκτες πρώην αποικιακές χώρες, δηλαδή οι χώρες του τρίτου κόσμου, βρίσκονται από τις πρώτες κιόλας δεκαετίες του 20ου αιώνα σε συνεχείς επαναστατικές καταστάσεις και εξεγέρσεις. Η μεγάλη ανάπτυξη που είχαν οι καπιταλιστικές χώρες βασισμένες στην άγρια εκμετάλλευση των χωρών αυτών είναι κάτι που για πολλές δεκαετίες κράτησε στα ίδια επίπεδα, ή και χαμηλώσε το βιοτικό επίπεδο των λαών τους. Η μέσα σε άθλιες συνθήκες διαβίωση των μαζών των χωρών του τρίτου κόσμου είναι αυτή που εξηγεί και τις συνεχείς επαναστατικές κινήσεις, που κατέληγαν όμως σε αποτυχία ή έπεσαν μια εντελώς παραμορφωμένη όψη

(Αμιν-Ουγάντα, Μποκάσα — Κεντρική Αφρική, Χομείνι — Περσία κλπ) λόγω έλλειψης του γνησιου Μαρξιστικού επαναστατικού φορέα που θα έδινε τους σωστούς προανατολισμούς στα κινήματα αυτά.

Από το 1974 βλέπουμε μια παράλληλη βαθειά κρίση και στα τρία μέρη του κόσμου που σφραγίστηκε με μεγάλες κινητοποιήσεις και επαναστατικά ξεσπάσματα των μαζών. Στην Πορτογαλία, Ισπανία, Κεϊλάνη, Ινδία και σε μια σειρά άλλες χώρες απείδειξε η εργατική τάξη τι μπορεί να κάνει σε περιόδους κρίσης, παρ' όλη την υπομονη της και την πιστωση χρόνου που μπορεί να δίδει στις ηγεσίες της για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Σε αυτή την περίοδο η εργατική τάξη αποδεικνύει περίτρανα ότι αυτή είναι ο προοδευτικός παραγωγός σε κάθε κοινωνία και ότι μόνον αυτή μπορεί να φέρει μια οποιαδήποτε ουσιαστική αλλαγή στην κοινωνία.

Δημοσιεύουμε αυτή τη φορά τις απόψεις του σύντροφου «Φλόγα» πάνω στο εκλογικό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ, απάντηση στα τρία προηγούμενα άρθρα των συντρόφων Πέτρου, Πάμπου και Σάββα. Κύρια έμφαση αυτή τη φορά δίνεται στο διεθνές πλαίσιο μέσα στο οποίο τοποθετείται το Κυπριακό — μια πολύ σημαντική όψη του Κυπριακού που χρειάζεται ιδιαίτερη μελέτη και προσοχή. Το δυσανάλογο βάρος που δίνεται σε αυτό το άρθρο στις διεθνείς προοπτικές σε σχέση με το εκλογικό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ καθεαυτο, δικαιολογεί ο σύντροφος Φλόγας με την πίστη του ότι η σωστή ταξική ανάλυση του Κυπριακού σαν μέρος του Παγκόσμιου χώρου λείπει εντελώς όχι μόνο από το εκλογικό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ αλλά και από την κριτική που έκαναν προς το πρόγραμμα αυτοί οι προηγούμενοι τρεις σύντροφοι.

ΣΥΝΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Στην επομένη όμως περίοδο λόγω βασικά της προδοσίας και πάλιν των σταλινικών και των σοσιαλδημοκρατών ένα κλίμα απογοήτευσης αρχίζει να καταλαμβάνει την εργατική τάξη και έτσι δίνεται η ευκαιρία στην αντίδραση να ανασυνταχθεί και να κτυπήσει. Έτσι βλέπουμε το 79 στην Βρετανία την ανάδειξη της Θάτσερ στην εξουσία, στην Πορτογαλία μετά την επανάσταση του 74 την ανάδειξη και πάλιν δεξιάς κυβέρνησης και στην Ισπανία την απόπειρα πραξικοπήματος.

Αυτό που πρέπει ακριβώς να δούμε. Μέσα από αυτή την ανάλυση είναι ότι η περίοδος που περνούμε είναι μια περίοδος πρωτόγνωρης κρίσης σε παγκόσμια επίπεδα. Είναι μια περίοδος επιθανάτιας αγωνίας του καπιταλιστικού συστήματος καθώς και των γραφειοκρατιών των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης. Στην περίοδο αυτή θα δούμε συνεχείς και σημαντικές κινήσεις της εργατικής τάξης.

Μέσα σε αυτά λοιπόν τα πλαίσια πρέπει να δούμε και το κυπριακό πρόβλημα. Επιτακτικό καθήκον μέσα στο χάος που υπάρχει είναι το κτίσιμο της επαναστατικής ηγεσίας

που θα κερδίσει τις μάζες και να τις οδηγήσει στις σωστές κατακτήσεις.

Και οι σωστές κατακτήσεις δεν είναι ούτε ο εξοπλισμός των Ελληνοκυπρίων για να κτυπήσουν το Βορρά ούτε και η αμυντική θωράκιση του Νότου για εξασφάλιση «ουσιαστικού» διαλόγου.

Στην Τουρκοκυπριακή πλευρά όπως πολύ σωστά αναλύθηκε σε προηγούμενο φύλλο τοποθετώντας το κυπριακό πάνω σε μια ταξική βάση, βλέπουμε να βρίσκεται στην κυβέρνηση, ακόμα και σήμερα, η κλίκα Ντενκτάς.

Την ίδια αδυναμία παρουσιάζουν και τα αριστερά κόμματα στον Νότο. Η συνεχής υποστήριξη δεξιών κυβερνήσεων, το δεσμο της εργατικής τάξης, σαν ουρας, στις ενέργειες των αστών, και οι συνεχείς αναφορές στην ανάγκη για εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες για εξασφάλιση των «εθνικών ιδεωδών», δεν μπορούν από την μια να κάμουν την Ε/Κ εργατική τάξη να πιστέψει ότι μόνος της σύμμαχος για να διαφύγει από όλα τα προβλήματά που την απασχολούν και να λύσει το «εθνικό» της πρόβλημα είναι η Τ/Κ Εργατική τάξη και από την άλλη δεν δίνουν καμία απολύτως πίστη στην Τ/Κ Εργατική τάξη στο να σπάσει τα δεσμά της με τη άρχουσα τάξη του Βορρά και να συνενωθεί με την Ε/Κ εργατική τάξη για το κτίσιμο μιας σοσιαλιστικής Κύπρου που η έλλειψη τάξεων, οικονομικών συμφερόντων κλπ διαλύει εθνικά ή άλλα προβλήματα.

Εδώ είναι που πρέπει να δούμε την απάντηση σε πολλά σημεία του προγράμματος της ΕΔΕΚ, των προηγούμενων αρθρογράφων και ιδίως του φίλου Πάμπου που λέει εντελώς αβασανιστά ότι αν η εργατική τάξη των Τ/Κ δεν μας ακολουθα μπορούμε να συνεχίσουμε και μόνοι μας. Πραγματικά ποιοι; Εμείς οι

«πατριώτες» οι «εκλεκτοί» που εφόσον η εργατική τάξη δεν μας άκουσε, χρέος έχουμε να προχωρήσουμε μόνοι μας στην επίλυση των διαφορών προβλημάτων;

Η πιο πάνω τοποθέτηση είναι εντελώς απαράδεκτη.

Εδώ πιστεύω θα ήταν σωστό να γίνει και μια αναφορά στο θέμα του κοινού μετώπου των αριστερών κομμάτων: Η ηγεσία της ΕΔΕΚ, προτείνοντας μια σειρά ημίμετρα πάνω στο εθνικό πρόβλημα που αγνοούν παντελώς την κίνηση των μαζών παγκόσμια και στο κοινωνικό αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται ο πλανήτης μας σήμερα, συχνά κατηγορούν τους υποστηρικτές της Σ. Εκφρασης ότι είναι πράκτορες του ΑΚΕΛ διότι προτείνουν την συνεργασία ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ.

Τα πράγματα όμως δεν είναι καθόλου έτσι. Πραγματικά θα ήταν εγκληματικό να μην βλέπει κανείς την φύση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ. Άλλωστε αυτή η ηγεσία πολύ λίγο μας ενδιαφέρει. Μέσα όμως από μια τέτοια συμμαχία για διεκδίκηση της εξουσίας, οι μάζες θα κινηθούν μπροστά. Όταν νοιώσει η εργατική τάξη ότι η ηγεσία της βρίσκεται στην εξουσία τότε θα προχωρήσει για περισσότερες διεκδικήσεις. Και μέσα από αυτές τις διαδικασίες αυτές η χρωκοπημένη ηγεσία θα ξεσκεπαστεί και θα μπουν έτσι οι προϋποθέσεις για τοποθέτηση των σωστών προοπτικών για το εργατικό κίνημα. Αν όμως δεν παρουσιαστούν τέτοιες ηγεσίες τότε μέσα από την απογοήτευση των μαζών θα δοθεί η ευκαιρία στην αντίδραση να κτυπήσει.

Εδώ είναι που βρίσκεται η σημασία του ενιαίου Μετώπου της αριστεράς. Το ξεσπάσμα της λανθασμένης ηγεσίας, η ποιοτική άνοδος του εργατικού κινήματος και η ευκαιρία σε πιο επαναστατικές ηγε-

οι συνομιλίες

Συνέχεια από τη σελ. 1

των χειρισμών» της Κυβέρνησης, αποτυγχάνει να μπει στην ουσία, να αποφεύγει, να καταγγείλει στην εργατική τάξη τους Ε/κυπρίους αστούς σαν ανίκανους, λόγω συμφερόντων, να δώσουν λύση στο πρόβλημα. Έτσι περιορίζεται να προτείνει μια αόριστη «διεθνοποίηση» εναποθέτοντας ακόμα ελπίδες στον ΟΗΕ που όλοι πρέπει πια να γνωρίζουν δεν μπορεί να βοηθήσει σε μια λύση του εθνικού ζητήματος που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κυπριακού λαού στο σύνολο του.

Κι όμως μια τολμηρή τοποθέτηση του θέματος πάνω σε βάση ταξική θα έβαζε μπροστά στις ευθύνες της και θα ξεσκεπάζε στα μάτια της εργατικής τάξης την ηγεσία του ΑΚΕΛ που επιμένει να παραμένει ουραγός της αστικής κυβέρνησης.

Κι αυτό παρα το γεγονός ότι οι διεθνείς συνθήκες προβάλλουν πιο ευνοϊκές παρα ποτε για το Κυπριακό εργατικό κίνημα. Γιατι η βαθειά κρίση που μαστίζει σήμερα παγκόσμια τον καπιταλισμό ρίχνει μια σειρά από χώρες τόσο στον τρίτο κόσμο όσο και στις καπιταλιστικές μητροπόλεις σε επαναστατικές εξεγέρσεις.

Η κρίση αυτή αντανακλάται σήμερα και στην Κύπρο του Νότου και του Βορρά. Οι Τ/Κυπριακές μάζες βλέπουν όλο και πιο καθαρά πως για τα πάμπουλα δεινά τους δεν φταίνε οι Ελληνοκύπριοι αλλά η «δική τους» αστική τάξη. Η Ε/κυπριακή εργατική τάξη, μετά από αποτυχίες δυο δεκετίων της δεξιάς να λύσει το εθνικό πρό-

βλημα και μετά που η τάξη αυτή αναγκάζεται να φορτώνει σήμερα τα βάρη της ύφεσης στις πλάτες των εργαζομένων αρχίζει να συνδέει τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με τον ταξικό.

Διαγράφονται λοιπόν πολύ ευνοϊκές σήμερα οι προοπτικές για το χτίσιμο ενός ενιαίου αντικαπιταλιστικού αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου Ε/κυπρίων και Γ/κυπρίων κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης. Μόνο σε ένα τέτοιο μέτωπο στην πάλη για τον σοσιαλισμό βρίσκεται το κλειδί μιας λύσης του Κυπριακού που θα εξασφαλίζει τη μόνιμη ενότητα των δυο κοινοτήτων.

Οι επαναστατικές εκρήξεις που κορυφώθηκαν τα δυο τελευταία χρόνια ήταν μόνο μια μικρή πρόβα του σίφουνας που απειλεί τον παγκόσμιο καπιταλισμό/ιμπεριαλισμό στη δεκαετία που μπήκαμε. Αυτός ο σίφουνας δεν θα αφήσει ανέπαφη την Ελλάδα και την Τουρκία δυο χώρες κλειδιά στη λύση του Κυπριακού εθνικού ζητήματος.

Δεν υπάρχει λοιπόν καμμία δικαιολογία υποχωρητικότητας, καμμία δικαιολόγηση της πολιτικής της ταξικής συμφιλίωσης που επιμένει να ακολουθεί η Κυπριακή αριστερά.

Οι Μαρξιστικές δυνάμεις που βρίσκονται κι ανδρώνονται στους κόλπους των αριστερών κομμάτων έχουν σήμερα υπέρτατο καθήκον να παλαίσουν για την υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος που θα ενώσει τις δυο κοινότητες στον αγώνα για μια Κύπρο λεύτερη και σοσιαλιστική.

σιες και ιδέες να επικρατήσουν. Διότι η εργατική τάξη ουδέποτε απορρίπτει την ηγεσία αν δεν την δοκιμάσει στην πράξη ξανά και ξανά.

Στην αρχή του άρθρου μου ίσως να αναφέρθηκα περισσότερο από όσο έπρεπε στις διεθνείς εξελίξεις και λιγώτερο στο Κυπριακό καθαυτό. Αλλά σίγουρα έπρεπε να γίνει μια τέτοια ανάλυση. Για να δούμε πως πραγματικά ο φορέας της αλλαγής είναι η εργατική τάξη: Πως πραγματικά αν αυτή δεν είχε καταπροδωθεί επανειλημμένα από τις ηγεσίες της τώρα η όψη του κόσμου θα ήταν διαφορετική και πως πραγματικά εδώ βρίσκεται ο ρόλος μας: Να αποτρέψουμε ένα νέο ξεγέλασμα της.

Πραγματικά εδώ βρίσκεται το λάθος της ηγεσίας της ΕΔΕΚ και των φίλων που μιλούν για εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα πρώτα και αγώνα για σοσιαλισμό ύστερα: Η έλλειψη οποιασδήποτε διαλεκτικής ανάλυσης της φάσης που περνά η ανθρωπότητα σήμερα. Η πίστη ότι μπορούμε κλεισμένοι σε μια μικρή Κύπρο να οργανωνόμαστε από μόνοι μας για απελευθερωτικό αγώνα παραβλέποντας το γεγονός πως ολόκληρη η ανθρωπότητα σήμερα μπαίνει σε μια πορεία συγκλονιστικών αλλαγών.

Η μόνη διέξοδος που μπορεί να υπάρξει σήμερα είναι η ένωση της Παγκόσμιας Εργατικής τάξης πάνω στην προοπτική της σύνθλιψης του καπιταλισμού. Η σήψη της σημερινής κοινωνίας δεν μπορεί να επιτρέψει την λύση των βασικών προβλημάτων που απασχολούν τον κόσμο.

Μόνον η πάλη για ανατροπή του συστήματος είναι η σωστή προοπτική. Οποιοσδήποτε άλλες κοντόφθαλμες προοπτικές που βασίζονται σε επιφανειακές αναλύσεις η ιστορία θα τις ξεπεράσει χωρίς να τους ρίξει μια μπατα. Αν μέσα απ' τούτη την κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού η εργατική τάξη αποτύχει να βγει νικήτρια, το τίμημα γι' αυτήν θα είναι τρομαχτικά μεγάλο.

ΦΛΟΓΑΣ

ΤΟΥΡΚΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 3

καπιταλιστές και τα όργανα τους παγκόσμια είναι αδύναμοι να δώσουν λύσεις στα προβλήματα των πληθυσμών τόσο της μητροπόλης όσο και του καταπιεσμένου τρίτου κόσμου.

Οι στρατιωτικές διχτατορίες που επιβάλλονται, όπως δείχνει περίτρανα και το παράδειγμα της Τουρκίας εκ μέρους της αστικής τάξης όταν πια κινδυνεύει άμεσα η ύπαρξη της δεν μπορούν να επιβιώσουν για πολύ. Κι ακόμα και στην περίπτωση που δίνουν τη σκανδάλη — έστω και ειρηνικά — στην αστική «δημοκρατία» η αλλαγή που γίνεται στις συνειδήσεις της εργατικής τάξης μετά την εμπειρία της στυγνής τους τρομοκρατίας είναι φυτίλι στα θεμέλια του καπιταλιστικού συστήματος.

Έτσι είμαστε αισιόδοξοι πως μέσα από τα βασινιστήρια που υποφέρει σήμερα ο αδελφος Τουρκικός λαός θα βρει το δρόμο και την επαναστατική ηγεσία που θα τον οδηγήσει στο σπάσιμο από τα δεσμά των στρατιωτικών και των αστών για μια Τουρκική Εργατική Δημοκρατία.

ΠΟΠΗ Γ

ΓΙΑ ΤΟ 8ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΠΟΦΝΕ

Αγώνας για εκδημοκρατικοποίηση μέσα από την ΠΟΦΝΕ

Έγινε στη Λευκωσία στις 6-7-8 Αυγούστου το 8ο Συνέδριο Παγκύπριας Ομοσπονδίας Φοιτητών και Νέων Επιστημόνων της (ΠΟΦΝΕ). Το γεγονός αυτό είναι κάτι το ξεχωριστό στο φοιτητικό χώρο γιατί είναι και το μοναδικό στο είδος του. Είναι η μόνη φορά που φοιτητές από διάφορες χώρες συναντώνται σ' ένα κοινό χώρο για να συζητήσουν θέματα όπως τα φοιτητικά προβλήματα, το Κυπριακό κ.α.

Το συνέδριο όμως δεν στέφθηκε με καμία ξεχωριστή επιτυχία. Αυτό οφείλεται στη διάσπαση που προκλήθηκε στους κόλπους της ομοσπονδίας. Η διάσπαση αυτή έχει τη ρίζα της στο καταστατικό και την αντιδημοκρατική του φύση.

Στο 8ο Συνέδριο επρόκειτο να γίνει και καταστατικό συνέδριο το οποίο θα προσπαθούσε να λύσει αυτά τα προβλήματα.

Καταστατικό Συνέδριο:

Τελικά όμως το καταστατικό συνέδριο δεν έγινε λόγω έλλειψης απαρτίας. Παρεβρέθησαν 151 συνέδριοι από τους 165 που χρειαζόταν η απαρτία. Ελειπαν συνέδριοι από την Γιουγκοσλαβία την Ρουμανία το ΑΤΙ, την Ελλάδα και την Γαλλία. Η ευθύνη για την έλλειψη απαρτίας επιρρίφθηκε στους συνέδρους της παράταξης του Αγώνα, οι οποίοι σύμφωνα με το προεδρικό ενωφαινόμενα κόπτονται για δημοκρατικές διαδικασίες δεν προσέρχονται στα καταστατικά συνέδρια (είναι το δεύτερο στο οποίο δεν προσέρχεται ο Αγώνας) με αποτέλεσμα αυτά να μη μπορούν να γίνουν.

Οπωσδήποτε κάποια ευθύνη, και μεγάλη μάλιστα, φέρει ο

Αγώνας για την κατάντια της ομοσπονδίας. Τες θέσεις του όμως θα τες συζητήσουμε πιο κάτω. Την μεγαλύτερη ευθύνη την φέρνει η τάση της πλειοψηφίας και η Γραμματεία της ΠΟΦΝΕ. Την τάση αυτή τη συμφέρει το σύστημα αντιπροσωπευσης και δεν έδειξε καμία πρόθεση να το αλλάξει. Η στάση που κράτησε ήταν μια στάση διασπαστική.

Αρνήθηκαν να δώσουν τες προτάσεις τους στους άλλους συνέδρους για το καταστατικό πριν από το συνέδριο. Κάτι τέτοιο θα βοηθούσε σημαντικά το καταστατικό συνέδριο, και θα γεφύρωνε ίσως το χάσμα που επικρατεί μεταξύ των διαφόρων παρατάξεων. Ο αντιπρόεδρος του Συγκρά σε επιστολή του στην «Χαραυγή» δικαιολογεί αυτή τη πράξη επικαλούμενος τεχνικούς λόγους. Αυτό τουλάχιστον είναι γελοίο. Όφειλε η τάση της πλειοψηφίας να προσεγγίσει το θέμα με περισσότερη σοβαρότητα.

Οι θέσεις του Αγώνα είναι όμως εξίσου ανεύθυνες. Ο Αγώνας υιοθέτησε την ιδέα που πρότεινε περί η Σοσιαλιστική Εκφραση για δημιουργία κίνησης για την εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ. Το βήμα αυτό ήταν σωστό και το επικροτούμε. Μια κίνηση

όμως που σκοπό έχει να εκδημοκρατικοποιήσει την ΠΟΦΝΕ υιοθετεί και θετική αντιμετώπιση του όλου προβλήματος. Λαμβάνει μέρος στα συνέδρια της ομοσπονδίας για να προβάλλει τες διαφωνίες της και για να δείξει το θετικό των προθέσεων της. Η αρνητική αντιμετώπιση του προβλήματος με την μη προσέλευση στα συνέδρια αφήνει εκτεθειμένο τον Αγώνα μπροστά στο ίδιο του το σεχταρισμό.

Γιατί είναι σεχταριστικό να ζητάς να εκδημοκρατικοποιηθεί η ΠΟΦΝΕ και να δημιουργείς και κίνηση για αυτό και από την άλλη να μην λαμβάνεις μέρος στα συνέδρια της. Ο Αγώνας μ' αυτό τον εκβιαστικό τρόπο αποφεύγει τες ευθύνες του σε σχέση με το φοιτητικό κίνημα. Από την άλλη δεν είμαστε σίγουροι κατά ποσον η θέση του Αγώνα εκφράζει την θέληση της πλειοψηφίας των μελών του. Σε σύσκεψη που έγινε στη Λεμεσό και που έλαβαν μέρος φοιτητές από διάφορες χώρες και εκπρόσωποι του Αγώνα, διατυπώθηκαν οι δυο πιο κάτω απόψεις: Είτε δημιουργούμε Συντονιστική για την εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ και παράλληλα δεν λαμβάνουμε μέρος στα συνέδρια είτε δημιουργούμε την κίνηση και παίρνουμε μέρος στα συνέδρια. Η δεύτερη πρόταση προερχόταν από φοιτητή από τη Ρουμανία, και υποστηρίχθηκε από Γιουγκοσλάβο φοιτητή από τον εκπρόσωπο της ΦΑΠ Αγγλίας και από μέλη του Αγώνα. Στελέχη του Αγώνα Αθήνας εκφράσαν επίσης τες αμφιβολίες τους για την ορθότητα της τακτικής που ακολουθήθηκε ως τώρα. Ο Ντίνος Μιχαήλ ιδρυτικό στέλεχος του Αγώνα Αθήνας συνόψι-

σε την θέση του λέγοντας ότι φέτος πρέπει να παμε στο συνέδριο της ΠΟΦΝΕ με τα δικά μας έγγραφα και με μια πιο θετική στάση. Ο Αγώνας όμως στο τέλος αποφάσισε να κρατήσει την παλιά του γραμμή. Είμαστε της γνώμης όμως ότι δεν θα την διατηρήσει για πολύ. Η βάση του Αγώνα αντιλήφθηκε σωστά τους κινδύνους που περιέχει αυτή η στάση, και πιέζει για την αλλαγή της.

ΤΟ ΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ:

Το τακτικό συνέδριο έγινε σε αρκετά φιλική ατμόσφαιρα. Η αντιπολίτευση με τους 9 μόνο ψήφους της (αφού οι άλλοι αποχώρησαν) κατάφερε να δημιουργήσει ένα έντονο ενδιαφέρον γύρω από τις θέσεις της.

Δόθηκε δημοκρατικά το δικαίωμα στες παρατάξεις της μειοψηφίας να καταθέσουν τα ψηφίσματα τους και να εκφράσουν ελεύθερα τες απόψεις τους. Μια κάποια στενότητα χρόνου ήταν λόγω αντικειμενικών δυσκολιών.

Τα τρία πιο κύρια θέματα που συζητήσε το συνέδριο ήταν το Κυπριακό, οι Διεθνείς Εξελίξεις και τα φοιτητικά προβλήματα. Τα φοιτητικά προβλήματα που είναι πολλά και σοβαρά (θέμα πανεπιστημίου, αναγνώριση πτυχίων ΑΤΙ και ΚΑΤΤΕΕ) επεξεργάστηκαν αρκετά λεπτομερειακά και χωρίς να υπάρχουν σοβαρές διαφωνίες. Το ψήφισμα ήταν και το μόνο που εγκρίθηκε παμφήφει. Αυτό το γεγονός είναι απόδειξη ότι τα φοιτητικά συνδικαλιστικά προβλήματα είναι και η ραχοκοκαλιά

της Ομοσπονδίας.

Η συζήτηση που συγκέντρωσε το μεγαλύτερο ενδιαφέρον ήταν το Κυπριακό. Δυστυχώς η πλειοψηφία ψήφισε ένα ψήφισμα στη βάση του οποίου βρίσκεται η αντιδραστική θεωρία των σταδίων. Χαρακτηρίζοντας το στάδιο το οποίο διέρχεται το Κυπριακό σαν στάδιο εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, θεωρούν σαν σωστή πολιτική την υιοθέτηση της «πατριωτικής» αστικής τάξης και την διατήρηση της στην εξουσία πάνω στο δικό της πρόγραμμα. Αν όμως στο Κυπριακό προσπαθήσουν να στηρίξουν την θέση τους σε μια δήθεν «διαλεκτική» ανάλυση στες Διεθνείς εξελίξεις δεν το βρήκαν σκόπιμο καν να απαντήσουν. Για παράδειγμα η θέση της ΦΑΠ Αγγλίας αναφορικά με το θέμα της Πολωνίας ήταν ότι το γραφειοκρατικό καθεστώς αποτελεί τροχοπέδη στην εξέλιξη της οικονομίας και είναι κύρια υπεύθυνο για την αναταραχή στη χώρα.

Συνέδρος από την Πολωνία χαρακτήρισε την θέση σαν προβουκατορική και άστοχη και εκφράσε την άποψη ότι ο Πολωνικός λαός θα έπρεπε ν' αφηθεί να αποφασίσει μόνος του την τύχη του. Αν δηλαδή το συνέδριο υιοθετούσε τες θέσεις της αντιπολίτευσης ο Πολωνικός λαός δεν θα αποφάσιζε μόνος του.

Φυσικά ολ' αυτά είναι θέσεις της πλειοψηφίας και είναι δικαίωμα της να τες εκφράζει.

Με τέτοια ποιότητα επιχειρημάτων όμως η μάχη έπρεπε να δίνεται μέσα και όχι έξω από την ΠΟΦΝΕ.

Ενας παρατηρητής

ΛΙΜΟΥΖΙΝΑ ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ

Γυαλιά ήλιου

νοιάζονται για τοῦ κόσμου τά μάτια

...μήν εμπιστεύεστε τά μάτια σας σέ τίποτ' άλλο

Απανθρωποποίηση της καταναλωτικής κοινωνίας

ή λιμουζίνα με καρδιά!
πολυτέλεια, αντοχή, οικονομία

Ανθρωποποίηση των καταναλωτικών προϊόντων της

«Κοινωνία με τα επαναστατικά σου προϊόντα και την επαναστατική σου μόδα. Οι άνθρωποι σου πειθαρχημένα τρέχουν στη δουλειά για να μπορέσουν να τα αγοράσουν. Κοινωνία της παραδοχής και του συμβιβασμού. Διαμαρτυρημένα γραμμάτια στο κουτί του ταχυδρομείου μου...»

Ο ρόλος της διαφήμισης στη δημιουργία καινούργιων - άχρηστων αναγκών - που δημιουργούν καινούργια καταπιεστικά δεσμά, είναι γνωστός όπως και ο ρόλος της στην παθητικοποίηση και πλήση εγκεφάλου του κοινού, στο οποίο απευθύνεται.

Ένα άλλο φαινόμενο που παρατηρείται στη διαφήμιση είναι η προσπάθεια να επενδύσουν τα διαφημιζόμενα προϊόντα με ανθρωπίνες ιδιότητες, να ανθρωποποιηθούν. Την ίδια ώρα που οι ανθρωπίνες σχέσεις της καπιταλιστικής καταναλωτικής κοινωνίας (του εμπορεύματος, της εξουσίας και του θεάματος) γίνονται πιο ανταγωνιστικές, εχθρικές, καταστροφικές και γενικά αποανθρωποποιούνται.

Τα διαφημιζόμενα προϊόντα είναι προϊόντα με καρδιά που νοιάζονται για μας, που μας αγαπούν, που θέλουν το καλό μας.

Ετσι έχουμε υποκατάστατα στο αίσθημα ανασφάλειας μοναξιάς, στην έλλειψη αγάπης κατανόησης στην έλλειψη ανθρωπίνων σχέσεων που επέβαλε η αστική κοινωνία. Ίσως αυτό να εξήγα μια πλευρά της μανίας των κατα-

λωτων να αγοράζουν συνεχεία άχρηστα και γελοία αντικείμενα. Η διαφήμιση τους δίνει ανθρωπίνες ιδιότητες που έχουν ισοπεδωθεί από την άνοδο και εξέλιξη του καπιταλισμού, (ειδικά στις σύγχρονες μεγαλουπόλεις).

ΑΝΘΡΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟΪΝΤΩΝ - ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΠΟΙΗΣΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Έχουμε σαν παράδειγμα δυο ντοκουμέντα διαφημίσεων από τις χιλιάδες που μπορείς να βρεις στον καθημερινό τύπο. Τα «γυαλιά ήλιου Πόλαροϊτ νοιάζονται για τοῦ κόσμου τά μάτια». (αντιπροστατεύουν, προφυλάτουν που είναι έννοιες που μπορούν να υποδοθούν και σε άψυχα αντικείμενα) η Λιμουζίνα ΛΑΤΑ είναι «λιμουζίνα με καρδιά». Εν τω μεταξύ η αδιαφορία, η αποξένωση, η ανταγωνιστικότητα και γενικά η αποανθρωποποίηση των ανθρωπίνων σχέσεων στην καταναλωτική κοινωνία συνεχίζεται. Τα παραδείγματα που βλέπουμε καθημερινά είναι χιλιάδες. Αρκούμεστε σε ένα που γράφτηκε στο περιοδικό «Οδόφραγμα Πορεία άρ. 1»:

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ

«Στις εφημερίδες πριν από λίγες μέρες δημοσιεύτηκε μια επιστολή μαθήτριας γυμνασίου. Σ αυτή την επιστολή γινόταν μια καταγγελία. «Σ' ένα σχολείο της Λευκωσίας (υπάρχουν τα στοιχεία) μια μαθήτρια χτύπησε.

Στις φωνές μιας καθηγήτριας προς τους συναδέλφους της καθηγητές και καθηγήτριες να τρέξουν για να βοηθήσουν τη μαθήτρια, όλοι έκαναν πως δεν άκουσαν ή απέφευγαν να μεταφέρουν την αιματωμένη μαθήτρια στο νοσοκομείο για να μη λερώσουν το αυτοκίνητο τους».

Αναδημοσιεύουμε αυτή τη καταγγελία - δείγμα των ανθρωπίνων σχέσεων που έχει η καταναλωτική κοινωνία μας.

Πιστεύαμε ότι με τον Ατίλα δίπλα μας οι ανθρωπίνες σχέσεις μας θα άλλαζαν και θα γίνοντουσαν πιο ανθρωπίνες. Όμως η αστικοκαταναλωτική κοινωνία μας έχει μεγαλύτερη δύναμη».

Αυτά έγραψε το περιοδικό Οδόφραγμα. - Πορεία άρ. 1. Κι εμείς αναρωτιούμαστε. Οι καθηγητές που αρνήθηκαν να μεταφέρουν τη τραυματισμένη μαθήτρια για να μην λερώσουν το αυτοκίνητο τους με αίματα είχαν αυτοκίνητο ΛΑΤΑ που είναι «λιμουζίνα με καρδιά»;

Σάββας Π.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΑ Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Για τα επεισόδια ενάντια στον Μητσοτάκη

Η πρόσφατη επίσκεψη του Υπουργού των Εξωτερικών της Ελλάδας στην Κύπρο συνέπεσε με τη νέα δραστηριοποίηση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για την επίλυση του Κυπριακού.

Δεν είναι βέβαια τυχαίο το γεγονός ότι η κυβέρνηση τις Νέας Δημοκρατίας και ειδικότερα ο υπουργός των Εξωτερικών κ. Μητσοτάκης δεν εμπνέουν εμπιστοσύνη στη μάζα του κυπριακού λαού.

Ο κ. Μητσοτάκης ανήκει στις πιο αντιδραστικές δυνάμεις της Ελληνικής κοινωνίας, ενώ το παρελθόν του στο Κυπριακό ζήτημά ήταν συνδεδεμένο με την προώθηση των διαφόρων διχοτομικών λύσεων που ευνοούσαν οι ιμπεριαλιστές.

Η εκδήλωση διαμαρτυρίας που οργανώθηκε στο

αεροδρόμιο Λάρνακας την ημέρα της άφιξης του κ. Μητσοτάκη, από διάφορες πολιτικές δυνάμεις και οργανώσεις αντικατοπτρίζει τη δυσπιστία που τρέφει ο Κυπριακός λαός προς το πρόσωπο του Έλληνα Υπουργού Εξωτερικών.

Οι συλλήψεις που πραγματοποιήσε η αστυνομία μετά την εκδήλωση αποσκοπούσε στον εξευμενισμό του κ. Μητσοτάκη και εξηγούνται από τον υπερβολικό ζήλο της Κυπριακής κυβέρνησης να δείξει ότι δεν συμμερίζεται τα αισθήματα των διαδηλωτών, αισθήματα που εξ άλλου ανήκουν στην πιο μεγάλη πλειοψηφία του Κυπριακού λαού.

Οι συλλήψεις στελεχών και μελών της ΕΔΕΚ, γνωστών ή αγνώστων αγωνιστών, είναι

πράξη που ανεπιφύλακτα καταδικάζουμε. Τέτοιες ενέργειες περιορίζουν τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού και αυξάνουν την αυθαιρεσία της αστυνομίας.

Το γεγονός και μόνο ότι οι υποτιθέμενες βιαιοπραγίες για τις οποίες συνελήφθησαν και κρατήθηκαν οι «υποπτοι», έγιναν μπροστά σε χίλιους τουλάχιστο μάρτυρες, αποδειχνει πως δεν ετίθετο θέμα να ζητηθεί η κράτηση τους αφού οι «μάρτυρες» ήταν τόσο πολλοί που δεν θα μπορούσαν όλοι να επηρεαστούν από τους «υποπτους». Είναι, λοιπόν, φανερό πως οι συλλήψεις έγιναν και οι κρατήσεις ζητήθηκαν από την αστυνομία για καθαρά λόγους εντυπώσεων.

Εκφράζουμε την συμπαράσταση μας στους συναγωνιστές

που συνελήφθησαν και καταδικάζουμε ανεπιφύλακτα την εύκολια με την οποία οι αστυνομι-

κες αρχές προβαίνουν σε συλλήψεις και ζητούν εντάλματα κράτησης σε βάρος των πολιτών.

ΤΟ Σ.Κ. ΕΔΕΚ
ΑΡ. ΠΤΕΡΥΓΑ
ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ
ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΔΩΡΟ ΛΟΪΖΟΥ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΟΙΚΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ
ΑΗ ΔΕΜΕΤΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Γωνία Γρηγόρη Αυξεντίου
και Μάρκου Δράκου 163,
ΣΤΟΝ ΑΗ ΔΕΜΕΤΗ

Τρίτη 1η Σεπτέμβρη
Ωρα 8.30 μ.μ.

Ομιλητής: Συν. Μάριος Τεμπριώτης
Καλλιτεχνικό πρόγραμμα: Συν. Κώστας Χαραλαμπίδης

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα
Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα
περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500